

Kádár Pál

Ez én vagyok, ez igazolványképnek készült.

Megírtam az édesapám történetét, ami aztán megjelent a "Múlt és Jövő"-nek az antológiájában [Kádár Pál: "A körgyógy napszámos", in Kőbányai János (szerk.): Az út szélén, Holokauszt-életek I, Budapest, Múlt és Jövő, 2004], és azután kezdtem megírni, nyolcvanegy éves koromban az én túlélésemet. Ez a "Katika megtagadott csókja". Először nem úgy írtam, hogy "Katika megtagadott csókja", hanem hogy "Túlélésem kalandos története". Aztán fokozatosan alakult ez ki, hogy gyerekkorom, a kamaszkorom, az ifjúságom, a felnőtté válás és a túlélés. Ez le van adva. Hogy

aztán ebből lesz könyv vagy nem, nem tudom.

Vállajon utoljára a harmadik feleségemmel voltam, 1998--2000 között valamikor. A polgármester hívott meg. Nyírbátorban van egy zenésztábor minden nyáron, aminek a végén hangversenyeket adnak a zenészek, akik ott összegyűlnek. És a nyírbátori hangversenyek után ezeket minden évben meghívták vagy meghívják Vállajra, és a vállaji templomban is adnak hangversenyt. Egy ilyen eseményre hívott meg a polgármester. S akkor a nagyobbik fiam, akinek kocsija volt, meg a menyem és a feleségem lementünk Vállajra, és akkor néztük meg az apám emléktábláját. Elvittem őket megnézni az utcát, amit róla elneveztek. A vállaji [első világ]háborús hősök emléktáblájának a talapzatán volt szabad hely, oda van bevésvé, hogy a falu mártírjainak emlékére, és ott van, hogy Dr. Kádár József, felesége és Lajos fiuk. Ott van a második világháborús hősi halottak alatt.